

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **Telematix s.r.o.**
se sídlem Branická 66/69, 147 00 Praha 4
zastoupen Mgr. Michaelou Tvrzskou, advokátkou
se sídlem Branická 66/69, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. OD 1196/16-2/67.1/16337/St

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále i jen „*správní orgán*“) ze dne 4. 10. 2016, č. j. OD/16/31598/AZD, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*silniční zákon*“). Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 19. 3. 2016, v 08:12 hodin, na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála, v úseku 50°38'13,2365''N, 15°11'21,2375''E – 50° 38'32,0520''N, 15°11'35,2873''E, směr Železný Brod, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem, používaným bez obsluhy, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve shrnul průběh řízení před Městským úřadem Turnov, a to od zaslání Výzvy ze dne 21. 3. 2016 k uhrazení částky 1.000,-Kč, za přestupek spáchaný nezjištěným řidičem, Výzvy k podání písemného vysvětlení ze dne 26. 5. 2016 ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. silničního zákona, vydání Záznamu o odložení přestupkové věci ze dne 18. 7. 2016, vydání Příkazu ze dne 18. 7. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona, když nezajistil jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče v provozu na pozemních komunikacích a odpor proti němu. Dále žalobce uvedl, že se dne 5. 9. 2016 účastnil na Městském úřadu Turnov projednání daného správního deliktu, zmínil vydání prvoinstančního správního rozhodnutí, své odvolání proti němu, jakož i rozhodnutí žalovaného o tomto odvolání, napadené žalobou.
3. Za zásadní pro rozhodnutí ve věci považoval žalobce zjištění, zda správní orgán svým postupem ve věci „*řádně splnil všechny povinnosti, které mu v přestupkovém řízení ukládá zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a které mu ukládá zákon č. 500/2004 Sb., správní řád.*“ A k tomu hned dodal, že nikoliv, když jej správní orgán vyzval Výzvou ze dne 26. 5. 2016 k podání písemného vysvětlení, přičemž v ní připustil i vysvětlení ústní, pokud to bude považovat za nezbytné, a to v úředních hodinách. Podle žalobce jej však správní orgán k ústnímu jednání již řádně nevyzval, když ve Výzvě „*nebylo určité, kdy se má Navrhovatel k podání ústního vysvětlení dostavit.*“ Takovou výzvu nelze podle žalobce považovat za výzvu k podání vysvětlení dle zákona o přestupcích, v důsledku čehož došlo k porušení zásady ústnosti jednání.
4. S touto námitkou, uplatněnou žalobcem i při jednání dne 5. 9. 2016, se správní orgán vypořádal nepřipadným odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

11. 2015, č. j. 9 As 106/2015-40, kde je mimo jiné uvedeno, že „skutečnost, že ve výzvě bylo na místo osobního dostavení se do sídla správního orgánu alternativně umožněno požadované informace sdělit písemně, sama o sobě nečiní výzvu nezákonnou.“ Podle žalobce ale nejde tímto rozsudkem argumentovat v situaci, kdy „Městský úřad v Turnově a priori vyzval Odpůrce k podání písemného vysvětlení a výzva k podání ústního vysvětlení byla připuštěna jako alternativní a neměla všechny potřebné náležitosti.“

5. V situaci, kdy žalobce na výzvu k podání písemného vysvětlení nereagoval, očekával, že bude v souladu se zásadou ústnosti dle zákona o přestupcích vyzván k podání ústního vysvětlení a bude mu zejména sděleno, v jaké věci, kdy a kam se má jeho zástupce dostavit. Namísto toho ale správní orgán přestupkovou věc odložil.
6. Žalobce dále namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona požaduje na provozovateli vozidla nesplnitelné konání a že jej činí odpovědným za skutky někoho jiného. Poukázal přitom na podání návrhu Krajským soudem v Ostravě u Ústavního soudu na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona. Ani této skutečnosti žalovaný nedbal, přičemž jeho rozhodnutí považuje žalobce za účelové. Přestože totiž neměl povinnost reagovat na výzvy k podání písemného vysvětlení či zaplacení pokuty, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí opakovaně uvádí, že nereagoval na výzvu k zaplacení určené částky, ani na výzvu k podání písemného vysvětlení, případně že „Odvolatel byl prakticky 2x vyzván k podání vysvětlení a sdělení totožnosti osoby řidiče v době spáchání přestupku.“
7. Žalovaný dále tvrdí, že přestupkové řízení nebylo zahájeno, a „proto ani nemohlo být nařízeno ústní jednání, ke kterému by byl odvolatel řádně předvolán“. Přitom Výzva k podání písemného vysvětlení zasláná žalobci dne 26. 5. 2016 jasně odkazuje na zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, část třetí „Řízení o přestupcích“, konkrétně § 52 písm. a), § 53 odst. 2 a § 55, a proto měla být i u tohoto úkonu dodržena zásada ústnosti.
8. Žalobce uzavřel žalobu s tím, že nebyl řádně vyzván k ústnímu jednání správním orgánem I. stupně, když ve Výzvě ze dne 26. 5. 2016 zejména nebylo určité, kdy se má nyní žalobce k podání ústního vysvětlení dostavit, ze strany správního orgánu tak byla opomenuta zásada ústnosti, v důsledku čehož nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Právě z tohoto důvodu prý správní orgán nezjistil pachatele přestupku a přestupkovou věc odložil. Žalobní petit žalobce upravil při jednání krajského soudu (viz dále).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 4. 2017. V něm se v podstatě pouze odvolal na obsah žalovaného rozhodnutí, neboť má za to, že obsahuje odpovědi na žalobní námitky. Navrhoval zamítnutí žaloby.

IV. Jednání krajského soudu

10. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 24. července 2018. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že bylo porušeno ustanovení § 74 zákona o přestupcích, neboť řidič vozidla nebyl řádně předvolán k ústnímu projednání dané věci a nebyl důvod k jejímu odložení. Dle jejího názoru byla výzva Městského úřadu Turnov toliko výzvou k podání vysvětlení písemného, nikoliv k podání vysvětlení ústního. V tomto pochybení spatřuje takovou vadu správního řízení, která měla ve svém důsledku za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí

prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

11. Pověřený pracovník žalovaného označil žalobu za formální, neboť napadá pouze skutečnost, že výzva k podání vysvětlení neobsahuje konkrétní datum a čas. Je v ní však stanoveno, že se může žalobce dostavit ke správnímu orgánu ve stanovené lhůty v jeho úředních hodinách kdykoliv. Výzvu pokládal za dostatečnou a žalobci umožňovala, aby se osobně na Městský úřad Turnov dostavil a vysvětlení podal. Ve výzvě byl žalobce zároveň poučen o následcích nepodání vysvětlení s odkazem na § 125 f) odst. 1 silničního zákona. Navrhoval žalobu zamítnout, práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

12. Ze žaloby, výslovně pak z jejího předposledního odstavce, v němž žalobce uvádí: *„Vzhledem ke skutečnosti, že pachatele přestupku z důvodu svého pochybení Městský úřad Turnov nezjistil v zákonem požadované lhůtě a věc č. j. OD/16/23124/AZD odložil, Navrhovatel nemůže nést vinu za pochybení správního orgánu“* v podstatě plyne, že žalobce namítá, že správní orgán neučinil všechny potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud by se tato námitka ukázala oprávněnou, jistě by to mělo zásadní vliv na rozhodnutí o žalobě (ve věci), neboť podle silničního zákona může příslušný správní orgán projednat správní delikt pouze tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tím je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (pokud je možné potrestat přestupek, nelze potrestat správní delikt). V tomto směru lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, z nichž lze dovodit, že budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistiť přestupce, musí se o to pokusit. Žalobce má za to, že správní orgán v tomto smyslu nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona nečinil, když v přestupkovém řízení nenařídil ústní jednání.
13. Ze správního spisu je zřejmé, že ke spáchání daného přestupku došlo dne 19. 3. 2016 a že Městskému úřadu Turnov byla tato skutečnost oznámena Městskou policií Turnov podáním ze dne 21. 3. 2016. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou Výzvu, vyhotovil ji správní orgán dne 26. 5. 2016 pod č. j. OD/16/17302/AZD a adresoval ji žalobci. Ve Výzvě žalobce vyzýval k podání písemného vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. silničního zákona. Výzva obsahuje popis předmětného protiprávního jednání s uvedením místa a času spáchání daného přestupku. V poslední větě před Poučením je pak uvedeno následující: *„Pokud považujete za nezbytné podat vysvětlení ústně, lze náš úřad navštívit v úředních hodinách (pondělí a středa: 08:00 – 12:00 a 13:00 – 17:00 hodin; úterý, čtvrtek a pátek: 08:00 – 12:00 hodin) na adrese Skálova ulice 72, Turnov.“*
14. Poučení k této Výzvě pak obsahuje mimo jiné i informaci o tom, že *„nebude-li správnímu orgánu podáno nezbytné vysvětlení, může být s provozovatelem vozidla projednán správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“*. Podle tohoto ustanovení se *„Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*

15. Z uvedeného je zřejmé, že následně poté, co se správní orgán dozvěděl o podezření ze spáchání daného přestupku, vyzval podle § 60 odst. 1 tehdejšího zákona o přestupcích provozovatele vozidla, tedy žalobce, aby mu podal nezbytné vysvětlení k prověření oznámení o přestupku. Třeba přitom zdůraznit, že citované ustanovení ukládalo obecnou povinnost, aby každý podal správním orgánům v případě potřeby nezbytné vysvětlení v té které přestupkové věci. Žalobce se proto mylí, pokud v žalobě uvádí, že takovou povinnost podle zákona o přestupcích neměl, neuvedl-li zároveň důvody, pro které by tomu tak být nemělo (viz pokračování věty první § 60 odst. 1 za středníkem „*podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým /§ 68 odst. 4/ brozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti*“).
16. Žalobce byl vyzván k podání vysvětlení písemnou formou, což nelze vnímat jinak, než že to byl ze strany správního orgánu postup pro žalobce šetrnější, s ohledem na místo jeho sídla a sídlo správního orgánu. Pro případ, že by chtěl přesto podat vysvětlení osobně, bylo by mu to také umožněno. V této souvislosti se žalobci dostalo náležitého poučení, z něhož plyne, že tak mohl učinit v podstatě kdykoliv. Z formulace Výzvy je přitom jednoznačné, že možnost podání ústního vysvětlení zcela závisela na osobním rozhodnutí žalobce, že s ní nebyla již spojena žádná další povinnost správního orgánu, zejména jím tvrzené očekávání, že za tím účelem ještě nařídí správní orgán ústní jednání.
17. Žalobce byl v tomto stádiu šetření přestupkové věci zcela pasivní. Pokud by měl přitom skutečný zájem na vyšetření věci, stačilo z jeho strany uvést správnímu orgánu pouze jméno řidiče, který v předmětné době vozidlo řídil. Měl na to čas od 5. 6. 2016, kdy mu byla Výzva doručena až do 18. 7. 2016, kdy správní orgán projednávanou přestupkovou věc podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Nejistil totiž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a právě proto mu nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - Záznamem o odložení věci ze dne 18. 7. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, poté již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
18. Podle krajského soudu správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když indicie, které by jej vedly k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit, z komunikace se žalobcem nebylo možno zjistit. Proto došlo k odložení věci.
19. Žalobce se rovněž mylí, pokud má za to, v přezkoumávané věci bylo přestupkové řízení zahájeno s odkazem na §§ 52 písm. a), 53 odst. 2 a 55 zákona o přestupcích, uvedené ve Výzvě k podání vysvětlení ze dne 26. 5. 2016. Je si totiž třeba uvědomit, že před vlastním zahájením přestupkového řízení existuje určité období „*zjišťovací*“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů podle zákona o přestupcích (viz i zmíněná Výzva), tak o zahájení a vedení přestupkového řízení by se jednalo teprve poté, až by k němu správní orgán přistoupil na základě učiněných zjištění postupem dle § 67 citovaného zákona. K tomu však nedošlo a naopak byla oznámená přestupková věc odložena. Žalobcem zmiňovaná ustanovení zákona o přestupcích se pak týkají příslušnosti správních orgánů k projednávání přestupků, tedy dávají informaci o tom, které subjekty jako správní orgány přicházejí v úvahu k projednání přestupků a

jejich místní příslušnosti. S úkonem vlastního zahájení přestupkového řízení však přímou souvislost vůbec nemají.

20. Vydáním Příkazu ze dne 18. 7. 2016, č. j. OD/16/23125/AZD, zahájil správní orgán se žalobcem řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona. Žalobce proti němu podal odpor. Vzhledem k tomu správní orgán zaslal žalobci dne 8. 8. 2016 Oznámení o pokračujícím řízení po podaném odporu a o nařízeném ústním jednání na den 5. 9. 2016. Z Protokolu z tohoto jednání je zřejmé, že se při něm dostalo zástupci žalobce náležitého poučení o jeho právech, je v něm vylíčena podstata projednávané protiprávní činnosti, žalobce byl seznámen s obsahem správního spisu a v protokolu je zaznamenán průběh dokazování. Námitky, které při jednání zástupce žalobce vznesl, se týkaly již shora uvedené Výzvy k podání vysvětlení ze dne 26. 5. 2016 a neuskutečnění ústního jednání, k čemuž se již krajský soud vyjádřil výše. Krom toho třeba dodat, že šlo o námitky, které již v té době (vedení správního řízení o správním deliktu) ani neměly právní relevanci z následujících důvodů.
21. Právnická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právnická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
22. Všechny tyto podmínky jsou v přezkoumávané věci splněny. Podle § 125h odst. 1 silničního zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
 - a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2 (viz v předchozím odstavci podmínky uvedené pod písm. a/, b/ a c/),
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
23. Správní orgán tímto způsobem v souladu se silničním zákonem postupoval, když žalobce vyzval Výzvou ze dne 21. 3. 2016, č. j. OD/16/10141/AZD, k uhrazení částky 1.000,-Kč. Ve Výzvě zároveň popsal skutek s označením místa a času jeho spáchání, označil přestupek, jehož znaky skutek vykazuje, datum splatnosti určené částky, jakož i uvedl další údaje nezbytné pro provedení platby. Výzva obsahovala i poučení o tom, že neuhradí-li žalobce - provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě 15 dnů od doručení této

výzvy. S poučením, že takové sdělení se považuje za podání vysvětlení, které ovšem žalobce rovněž neposkytl.

24. V posuzované věci tak nastala situace, že Městskou policií Turnov byl zjištěn dopravní přestupek, v důsledku postojů provozovatele vozidla nebyl zjištěn řidič vozidla, který přestupek spáchal (rychlá jízda) a za splnění podmínek stanovených v § 125f odst. 1 a 2 a § 125h odst. 1 silničního zákona se původně přestupek přetransformoval ve správní delikt spočívající v tom, že provozovatel vozidla (žalobce) v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem.
25. Z uvedeného je tak zřejmé, že se správní orgán vůbec nemusel dopátrávat totožnosti řidiče vozidla s odkazem na zákon o přestupcích, když pro dané případy je stanoven zvlášť postup v silničním zákoně, zejména v jeho ustanoveních §§ 125f a 125h. Skutečnost užití institutu výzvy k podání vysvětlení dle zákona o přestupcích ze strany správního orgánu lze tak vnímat jen jako určitý nadstandard směřující ke zjištění skutkového stavu věci, nikoliv jako pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Postup podle § 125d a násl. upravujících správní delikty právnických a podnikajících osob byl v přezkoumávané věci dodržen.
26. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba, respektive nepřicházely vůbec v úvahu, když žalobce zůstal v tomto směru zcela netečný. Neposkytl totiž správnímu orgánu ohledně pachatele přestupku žádné informace. Podivuje-li se pak žalobce nad odůvodněním žalovaného rozhodnutí s tím, že „*byl prakticky 2x vyzván k podání vysvětlení a sdělení totožnosti osoby řidiče v době spáchání přestupku*“, dlužno poznamenat, že toto konstatování odpovídá skutečnosti. K identifikaci neznámého řidiče byl totiž žalobce veden jak ve Výzvě k zaplacení stanovené částky, tak ve Výzvě k podání vysvětlení.
27. Žalobce se dále pozastavoval nad ústavností skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla v souvislosti s § 10 odst. 3 silničního zákona. K tomu třeba poznamenat, že jeho souladem s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
28. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f silničního zákona, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to i v souvislosti s návrhem Krajského soudu v Ostravě na jeho zrušení, jak se o něm žalobce zmiňuje v žalobě. Tento návrh odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 12. 2015,

sp. zn. I. ÚS 508/15, s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle silničního zákona nevybočuje z ústavních kautel. Krajský soud má proto za to, že ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona v testu ústavnosti ob stojí.

29. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Výrok o nákladech řízení

30. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se svého práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 24. července 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu